

Dr Robert A. Peterson, Kościół i rzeczy ostateczne, sesja 8, Historyczna teologia Kościoła, Kościół i kościoły, Atrybuty Kościoła.

© 2024 Robert Peterson i Ted Hildebrandt

To jest dr Robert A. Peterson w swoim nauczaniu na temat Doktryny Kościoła i Rzeczy Ostateczne. To jest sesja 8, Historyczna teologia Kościoła, Kościół i Kościoły, Atrybuty Kościoła.

Kontynuujemy nasze studium Doktryny Kościoła z Historyczną teologią, ale najpierw pomódlmy się.

Łaskawy Ojcze, dziękuję Ci za Twoją prawdę. Dziękuję Ci za nauki Biblii. Zachęcaj nas jako uczniów Kościoła, abyśmy byli kochankami, sługami i pracownikami Kościoła, gdy się modlimy.

Przez Jezusa Chrystusa, Pana Kościołów, w imieniu, o które się modlimy, Amen. Naszym ostatnim drogowskazem historycznej teologii, jeśli wolisz, po Wyznaniu Augsburskim, Wyznaniu Scotta i Wyznaniu Belgijskim, jest Wyznanie Westminsterkie z 1646 r., wciąż będące standardem Kościołów Prezbiteriańskich i Wierzących. Rozdział 25 dotyczy Kościoła.

Zawiera sześć stwierdzeń. Po pierwsze, Kościół Katolicki lub Powszechny, który jest niewidzialny, składa się z całej liczby wybranych. Jest tam augustyński opis Kościoła jako predestynowanych, którzy zostali, są lub zostaną zgromadzeni w jedno pod Chrystusem, jego głową.

A to jest Jego małżonek, ciało i pełnia, która wypełnia wszystko we wszystkim. Katolicki oznacza uniwersalny, nie oznacza rzymski. Potwierdza niewidzialny Kościół, wszystkich ludzi Boga wszystkich wieków i wszędzie na świecie.

Ugruntowuje Kościół w wyborze, suwerennej łasce Boga. Będą zgromadzeni w jedno, zgromadzenie mówi o tym, że Bóg faktycznie wzywa ludzi do Siebie w Ewangelii, używając języka Ewangelii Jana, ludzi przychodzących do Chrystusa. Ojciec przyciąga ludzi do Chrystusa, więc przychodzą do Chrystusa lub wierzą w Niego.

Pod Chrystusem Głową i Kościołem jest Oblubienica, Oblubienica, Ciało, Pełnia Tego, który wypełnia wszystko we wszystkim od Kolosan, od Efezjan, wybaczenie. Widzialny Kościół, więc Artykuł 1, Kościół niewidzialny, widzialny Kościół, który jest również katolicki lub powszechny pod Ewangelią, nie ograniczony do jednego narodu, jak wcześniej pod prawem, widzialny Kościół, który jest również katolicki lub powszechny pod Ewangelią, składa się ze wszystkich tych na całym świecie, którzy wyznają

prawdziwą religię, jest treść w kościelnym byciu, a ich dzieci, jest teologia przymierza w rodzinie, znowu jak w wyznaniu Scotta i jest królestwem Pana Jezusa Chrystusa, domem i rodziną Boga, z których nie ma zwykłej możliwości zbawienia. Powiedziałbym, że Kościół nie jest identyczny z królestwem Bożym.

Królestwo Boże jest większym bytem, którego Kościół jest podzbiorem. Królestwo Boże to panowanie Boga nad wszystkim, a może mają na myśli Jego panowanie nad Jego ludem w tym węższym sensie. Są bliższe, ale mimo to nie miałbym nic przeciwko temu, wyjaśniłbym, że Kościół nie jest taki sam, identyczny z królestwem. To jeden z wyrazów królestwa Bożego, i zauważ Cypryjczyków, odniesienia do idei Cypriana, nie ma zbawienia poza Kościołem, oni się kwalifikują, nie ma zwykłej możliwości zbawienia poza Kościołem.

Rodzina Boga to inny sposób opisywania Kościoła. Dom Boży, Westminster 25:3, temu widzialnemu Kościołowi katolickiemu, powszechnemu widzialnemu Kościołowi, Chrystus dał posługę, wyrocznie i obrzędy Boże dla zgromadzenia i doskonalenia świętych w tym życiu do końca świata i czyni to przez swoją własną obecność i ducha, zgodnie ze swoją obietnicą, czyniąc je skutecznymi dla nich. Chrystus dał trzy rzeczy: posługę, która jest rzeczywiście posługą Kościoła, która obejmowałaby posługę pasterską, głoszenie kazań, leczenie dusz i tak dalej.

Oracles mówi o samych słowach Boga, 1 Piotra 4, używa tego wyrażenia, jestem wdzięczny, że ESV to przywraca, nie chcę powiedzieć, że to jest złe. Ach, jesteśmy, tak, ktokolwiek mówi, 1 Piotra 4, niech to czyni jako ten, który mówi wyrocznie Boga. Oznacza to same słowa Boga, a to dodaje wielkiej powagi posłudze słowa, ponieważ kaznodzieje słowa zajmują się samymi wypowiedziami samego Boga. Chrystus, temu powszechnemu widzialnemu Kościołowi, dał posługę słowa, a co więcej, wyrocznie, słowo Boże i obrzędy Boże, chrzest w Wieczerzy Pańskiej, dla dwóch celów: zgromadzenia i doskonalenia świętych.

Zgromadzenie prowadzi ich do Chrystusa; doskonalenie jest jak Kolosan 1; celem Pawła jest przedstawienie każdego jako doskonałego i dojrzałego w Chrystusie Jezusie. W tym życiu, aż do końca świata, Kościół będzie trwał. A Bóg nie tylko daje te rzeczy, ale czyni to przez swoją obecność i ducha, zgodnie ze swoją obietnicą, czyniąc je skutecznymi.

Tak więc On daje te dary i działa przez nie, aby wytworzyć swoje rezultaty, zgromadzenie i doskonalenie. 25, Artykuł 4, ten Kościół Katolicki był czasami bardziej, czasami mniej widoczny, a poszczególne kościoły, które są jego członkami, są mniej lub bardziej czyste, zależnie od tego, jak doktryna ewangelii jest nauczana i przyjmowana, obrzędy sprawowane i publiczne nabożeństwa wykonywane są w nich mniej lub bardziej czysto. Ponownie, nie używa terminu znak dla Kościoła, ale sugeruje, że doktryna ewangelii jest nauczana, i nie tylko nauczana, ale i wierzona, i

obrzędy sprawowane, a rezultatem jest publiczne nabożeństwo, mniej lub bardziej czysto.

Kościół są mniej lub bardziej czyste. Doktryna, obrzędy i nabożeństwa odbywają się mniej lub bardziej czysto. Co oni robią? Zaprzeczają wszelkiemu pojęciu doskonałego Kościoła.

Cóż, następny artykuł wyjaśnia to jasno. Artykuł 5 stwierdza, że najczystsze kościoły pod niebem podlegają mieszaniu, a wracając do św. Augustyna, kościoły są mieszanym bytem wierzących i niewierzących. Najczystsze kościoły pod niebem podlegają zarówno mieszaniu, jak i błędom.

Kościół mają błędy, każdy kościół ma błędy i każdy chrześcijanin ma błędy, jak zobaczymy, gdy będziemy mówić o cechach Kościoła, a następnie o kościelnym podziale. Porozmawiam tylko o stopniach błędów, a jednym z moich dwóch punktów jest odróżnienie nawet dużych błędów w systemach od herezji. Herezje potępiają ludzi.

Po prostu mnie denerwuje, gdy moi kalwińscy przyjaciele nazywają arminian heretykami i odwrotnie. Nie, oni są współwyznawcami w Chrystusie. Teraz każdy z nich uważa, że drugi jest winny systemowego lub systematycznego błędu, i to byłoby prawdą w jedną lub drugą stronę, ale oni nie są heretykami.

Drugim punktem mojej dyskusji na temat kościelnego oddzielenia i błędu jest pokora i uznanie, że nikt nie ma wszystkiego poukładanego. Nikt nie rozumie każdego wersetu w Biblii właściwie, a błędna interpretacja wersetu jest grzechem. Więc wszyscy, wszyscy mamy błędy.

Najczystsze kościoły pod niebem są podatne zarówno na mieszanie, jak i błąd, a niektóre tak zdegenerowały się, że stały się nie kościołami Chrystusa, ale synagogami Szatana. To z Objawienia 2:9, listów do drugiego kościoła. Synagogi Szatana nie oznaczają w ogóle prawdziwego kościoła.

To nie byłoby coś, co rzucamy, chociaż moim zdaniem kościoły w naszej dzisiejszej kulturze są rzeczywiście synagogami szatana. Czy to dlatego, że nie zgadzają się z tobą w sprawie chrztu? Nie. Rząd kościelny? Nie.

Majątek ziemski? Nie. To dlatego, że nie głoszą ewangelii lub celowo nie wierzą w ewangelię. Niemniej jednak zawsze będzie na ziemi kościół, który będzie czcił Boga zgodnie z Jego wolą.

Słyszę echo; zbuduję mój kościół, a bramy piekielne go nie przemogą. Chłopie, to przewija się przez te dokumenty reformacyjne, nawet z tym celowym cytatem. Jezus gwarantuje wieczność swojego kościoła.

I oczywiście, trzeba dać papieżowi kopniaka w tyłek. Artykuł 6, nie ma innej głowy kościoła oprócz Pana Jezusa Chrystusa, ani papież Rzymu w żadnym sensie nie może być jego głową. Cóż, historyczna teologia nie zastępuje Słowa Bożego, ale wzbogaca nasze zrozumienie Słowa Bożego, a my jesteśmy dzięki temu lepsi.

Skłania nas do przemyślenia pewnych kwestii, a teologia powinna opierać się na egzegezie, ale teologia również informuje egzegezę. Widzimy idee, które mamy w Biblii, i wiele razy słusznie. Prawdziwa krótka dyskusja o kościele i kościołach.

Naprawdę po prostu pracuję z nowotestamentowym słowem oznaczającym kościół, ekklesia. Słowo kościół, ekklesia po grecku, w Nowym Testamencie odnosi się do kościoła w jego wielu przejawach. To jest cały sens tego.

Ekklesia odnosi się do kościoła w jego wielu przejawach. I po prostu to podsumuję. Podam przegląd.

Odnosi się do kościołów, co oznacza w domach. Kościoły domowe to kościoły. Odnosi się do kościołów, co oznacza kościoły w całym mieście.

Suma kościołów domowych, czyli w mieście Nowego Testamentu, może być nazywana kościołem w Efezie, na przykład. Kościoły, suma kościołów w prowincjach rzymskich, kościoły prowincjonalne, są również nazywane tak samo. Kościoły.

Powszechny kościół w Dziejach Apostolskich 15 w hrabstwie Jerozolimy jest nadal niespodzianką. Nazywa się go kościołem. Kościół w Nowym Testamencie odnosi się do kościoła w jego wielu przejawach.

W rzeczywistości czasami odnosi się to do niewidzialnego kościoła. Kościołów domowych. 1 Koryntian 16, 19, Akwila i Pryscylla przesyłają wam pozdrowienia, mówi Paweł, serdecznie w Panu, wraz z kościołem, który spotyka się w ich domu.

1 Koryntian 16, 19, Akwila i Pryscylla mieli kościół domowy, który spotykał się w ich domu. Opuszczając dom, pisze Paweł, nasz drogi przyjacielu i współpracowniku, do Atii, naszej siostry, do Archippusa, naszego towarzysza broni, i do kościoła, który spotyka się w twoim domu. Opuszczając, jeden i dwa.

Wyjeżdżając, miał domowe spotkanie kościelne w swoim domu. Pisarze Nowego Testamentu czasami używają słowa kościół, aby wskazać na kościoły miejskie i kościoły metropolitalne. Tak więc w Dziejach Apostolskich 8:1 czytamy, że tego dnia wybuchło ciężkie prześladowanie kościoła w Jerozolimie.

Czy to jest jeden wielki byt? Cóż, w pewnym sensie tak, ale nie, składa się z wielu kościołów domowych. Ale można by je nazwać, en toto, kościołem w Jerozolimie. To znaczy, że jest to zasada wspólnej tożsamości, a nie władzy.

Niezależnie od tego, czy mowa jest o jednym konkretnym kościele, czy o wszystkich kościołach, chodzi o cały kościół. W Dziejach Apostolskich 20, czytamy, teraz z Miletu Paweł posłał do Efezu i wezwał starszych kościoła. Chodzi o kościoły domowe w mieście Efez.

Nazywa się je kościołem. Kościoły w prowincji rzymskiej, zwane kościołami prowincjonalnymi, jeśli wolisz, są zbiorowo określane jako kościół. Dzieje Apostolskie 9:31.

Tak więc kościół w całej Judei, Galilei i Samarii miał pokój i został wzmocniony. Dzieje Apostolskie 9:31. 1 Koryntian 16:19, kościoły Azji przesyłają wam pozdrowienia.

To wiele kościołów w wielu miastach. Tak więc przechodzimy od mniejszych do większych podmiotów, a chodzi o to, że wszystkie te podmioty można nazwać i są nazywane kościołem. W kilku przypadkach słowo kościół, ecclesia, odnosi się do całego kościoła ekumenicznego.

Dzieje Apostolskie 15:22. Wtedy apostołowie i starsi, a także cały kościół, który tu jest, postanowili wybrać mężów spośród siebie i posłać ich do Antiochii wraz z Pawłem i Barnabą, Judaszem zwanym Barabaszem i Sylasem, którzy obaj byli przywódcami wśród braci. Dzieje Apostolskie 15:22.

Cały kościół. Czasami kościoły przedstawiały to, co możemy nazwać niewidzialnym lub powszechnym kościołem, który mówi o jedności wszystkich wierzących wszędzie, zarówno żywych, jak i umarłych. Posłuchaj Efezjan 1:22.

A Bóg poddał wszystko pod jego stopy, stopy Jezusa, i ustanowił go głową nad wszystkim dla kościoła. Powiedział, że jego kościoły obejmują kościół walczący na ziemi, kościół triumfujący i tych, którzy poszli po swoją nagrodę. Efezjan 1:22.

Efezjan 3:20 i 21. A temu, który według mocy działającej w nas może uczynić ponad i ponad wszystko, o co prosimy albo myślimy, aby była chwała w kościele i w Chrystusie Jezusie po wszystkie pokolenia na wieki wieków. Amen.

Efezjan 3:20, 21. Albo Efezjan 5:27. Chrystus to uczynił.

On oddał się swojemu kościołowi, aby go uświęcić. Uczynił to, aby przedstawić sobie kościół w chwale bez skazy lub zmarszczki lub czegoś podobnego, ale święty i nienaganny. Efezjan 5:27.

Kościół, w tym sensie, nie jest identyczny z żadnym lokalnym wyznaniem kościelnym lub stowarzyszeniem. Nie jest w pełni widoczny dla ludzi i odnosi się do sumy wszystkich wierzących ze wszystkich miejsc i czasów. W większości przypadków w Nowym Testamencie słowo kościół odnosi się do lokalnego, widocznego kościoła, zgromadzonej wspólnoty ludu Bożego, który jest przymierzem, aby czcić Trójjedynego Boga, kochać się nawzajem i świadczyć światu.

Dzieje Apostolskie 14:23. Gdy ustanowili im starszych w każdym kościele, gdy apostołowie mieli. Dzieje Apostolskie 16:5. Tak więc kościoły były umacniane w wierze i codziennie rosły w liczbę.

To jest dominujące użycie kościoła i biblijny nacisk. Kościół jest lokalną grupą wierzących oddanych Chrystusowi i sobie nawzajem, pracujących razem, aby chwalić Boga i służyć Jego misji. Lokalny kościół jest głównym miejscem wspólnoty i czci.

To główny środek, którego Bóg używa do ewangelizacji, tworzenia uczniów i posługi. Dlatego Paweł zakłada lokalne kościoły, wyznacza dla nich liderów, wysyła do nich delegatów i pisze do nich listy. Lokalne kościoły są kluczowe w jego teologii i są kluczowe dla jego strategii misyjnej.

W kościele lokalnym gromadzimy się razem, wzrastamy razem, posługujemy razem, czcimy razem, świadczymy razem. Oczywiście należy to postrzegać w świetle niewidzialnego kościoła. Istnieją więc kościoły domowe, kościoły metropolitalne lub miejskie, kościoły prowincjonalne, cały kościół ekumeniczny, a także kościół niewidzialny, w tym wszyscy wierzący wszech czasów.

Przechodzimy teraz do ważnego tematu atrybutów kościoła. Nasze dwa następne tematy to atrybuty i znaki. Należy je zestawić.

Atrybuty są patrystycznym akcentem. Pochodzą z wczesnego kościoła. Atrybuty są patrystyczne.

Znaki są reformacyjne. Atrybuty są definicyjne. Definiują.

Definiują kościół. Znaki są rozróżniające, oddzielające prawdę od fałszu. Atrybuty kościoła, cztery rzeczowniki, pochodzą z przymiotników z Soboru Konstantynopolitańskiego, jak powiedzieliśmy wiele razy.

Rozróżnienia historyczne. Znaki są reformacyjne. Atrybuty patrystyczne.

Cel. Znaki są polemiczne, odróżniają prawdziwe kościoły od fałszywych. Atrybuty są definiujące i wyznaniowe.

Wyznanie wiary z Soboru Konstantynopolitańskiego z 381 r. głosi, że wierzymy w jeden święty, katolicki i apostołski kościół. Atrybuty kościoła są zatem takie, że z jednego otrzymujemy jedność. Ze świętego otrzymujemy świętość lub świętość.

Od katolicyzmu otrzymujemy katolickość. A od apostołstwa otrzymujemy apostołskość — jedność kościoła.

Kościół jest jeden, ponieważ wierzący zostali zjednoczeni w tym samym Panu Jezusie Chrystusie i mają widocznie promować tę wieczną duchową jedność. W Jana 17, wersety 20 do 23, mamy ważne słowa Jezusa w tym względzie. W istocie, znajduję trzy z czterech atrybutów kościoła w Jana 17.

Interesujące. W modlitwie Jezusa za swój kościół modli się o jedność, świętość i katolickość; można by nawet domyślić się apostołskości. Twoje słowo jest prawdą.

Fascynujące. Jana 17:20 do 23, Nie tylko za nimi proszę, powiedział Jezus, ale i za tymi, którzy dzięki ich słowu, dzięki słowu apostołów będą wierzyć we mnie, aby wszyscy stanowili jedno. Jak Ty, Ojczy, we mnie, a Ja w Tobie, aby i oni stanowili w nas jedno, aby świat uwierzył, żeś Ty mnie posłał.

Chwałę, którą mi dałeś, dałem im, aby stanowili jedno, tak jak My jedno stanowimy. Ja w nich, a Ty we mnie, aby stali się doskonale jedno, aby świat poznał, że Ty mnie posłałeś, i umiłował ich, tak jak umiłowałeś mnie. Jedność Kościoła przekracza wszelkie ziemskie rozróżnienia etniczne, status społeczny czy płeć.

Paweł wyraźnie mówi o jedności Kościoła w Galacjan 3, i to jest główny cel Listu do Galatów 3, nie równość mężczyzn i kobiet, której naucza Biblia, ale nacisk tutaj jest rzeczywiście położony na jedność. Galacjan 3:27 i 28, bo w Chrystusie Jezusie, werse 26, jesteście wszyscy synami Bożymi przez wiarę, bo wszyscy, którzy zostaliście ochrzczeni w Chrystusie, przyoblekliście się w Chrystusa.

Nie ma Żyda ani Greka, niewolnika ani wolnego, nie ma mężczyzny ani kobiety, bo wszyscy jesteście jedno w Chrystusie Jezusie. A jeśli jesteście Chrystusowi, to jesteście potomstwem Abrahama, dziedzicami według obietnicy. Grzech Adama przynosi nieporządek i rozłam, ale planem Boga jest uwielbienie samego siebie poprzez pełnowymiarową odnowę kosmicznej jedności w Chrystusie.

List do Efezjan mówi nam, że Bóg uczyni to, jednocząc wszystko w Chrystusie. Nowe stworzenie Boga, w tym kościół, jest powiązane ze wszystkimi trzema sferami Jego planu kosmicznej jedności. Po pierwsze, kościół składa się z wierzących, którzy zostali odłączeni od Boga przez zbawcze dzieło Chrystusa i są z nim zjednoczeni przez Ducha Świętego.

Po drugie, kościół jest także ludem Bożym pojednanym ze sobą. Pierwszy punkt pochodzi z Efezjan 2, 1 do 10. Drugi punkt, Efezjan 2:11 do 22.

Po trzecie, kościół jest demonstracją Bożego planu kosmicznego pojednania. Efezjan 3:8 do 11. Bóg tworzy kościół, aby ukazywać i wystawiać Siebie.

Efezjan 2 :7 do 10, 3:10. Jedność Kościoła głosi, że jest jedno ciało i jeden duch, jedna nadzieja, jeden Pan, jedna wiara, jeden chrzest, jeden Bóg i Ojciec wszystkich, który jest ponad wszystkimi i przez wszystkich we wszystkich. To siedem jedności Kościoła chrześcijańskiego.

Są obiektywne. Nikt nie może ich zniszczyć. Bez względu na to, jak bardzo kościół jest prześladowany lub jak bardzo staje się zepsuty, Święta Trójca jest nadal Świętą Trójcą.

Na przykład jedność kościoła jest rzeczywistością, ponieważ Bóg stworzył jeden nowy lud. Jeden z Chrystusem i jeden ze sobą. Efezjan 2:11 do 22.

Jedność charakteryzuje cały lub powszechny kościół. Pojednanie Żydów i pogan w jeden nowy lud jest globalne i dlatego wymaga wiary w powszechny kościół. Jedność charakteryzuje również lokalny kościół.

Pojednanie Żydów i pogan ukazuje Boże cele kosmicznej jedności i wymaga widoczności Kościoła, a zatem także Kościoła lokalnego. Jedność Kościoła jest zarówno bieżącą rzeczywistością, jak i wiecznym dążeniem. Oznacza to, że jedność Kościoła świadczy o tym, co już jest, a co jeszcze nie jest królestwem.

Tak więc Paweł wzywa kościół do przyjęcia określonych zachowań i opiera te napomnienia na teologicznych realiach tożsamości kościoła. Jedność jest trudna do osiągnięcia. Tak więc zanim Paweł poda te siedem obiektywnych jedności kościoła, mówi, że kościół musi żyć jednością z całą pokorą i łagodnością, z cierpliwością, znosząc jedni drugich w miłości, chętni do zachowania, Efezjan 2, 3, jedności ducha w więzi pokoju.

Następne słowo, jest jedno ciało, jeden duch itd. Bezpośrednio poprzedzające siedem jedności jest wezwanie do subiektywnej jedności. Bądźcie chętni do utrzymania jedności ducha w więzi pokoju, ponieważ istnieje siedem obiektywnych podstaw jedności, które mają być przeżywane w subiektywnej jedności.

Jedność Kościoła opiera się na teologicznych fundamentach jednego Boga, jednego Pana, jednego ducha itd., od czterech do sześciu. Paweł podkreśla, że bycie zjednoczonym ze sobą oznacza, że musimy mówić prawdę, nie pielęgnować gniewu, dawać hojnie, musimy unikać słów, które ranią, budować innych i nie zasmucać

ducha, od 25 do 30. Nalega na jedność, podkreślając usunięcie wszelkiej goryczy, gniewu, wściekłości, krzyków i oszczerstw, wraz ze wszelką złośliwością.

Chrześcijanie mają być dla siebie życzliwi i współczujący, wybacząc sobie nawzajem. Jedność Kościoła podsumowuje miłość, 5:1 i 2. Jedność Kościoła jest ważną doktryną i praktycznym wyzwaniem. Często zapominamy, że jedność jest doktryną.

Kościół chrześcijański jest tworzony w i poprzez ewangelię. Jedność jest łamana przez tych, którzy zaprzeczają ewangelii, boskości Chrystusa lub innym podstawowym prawdom. Zobacz Galacjan 1:6 do 10.

Doktryna jedności Kościoła kształtuje praktykę Kościoła. Efezjan 4:1 do 6 i 17 do 32. Jedność Kościoła może istnieć pośród różnic opinii na temat kultury i tradycji.

Uderzające jest, że Paweł nigdy nie namawia kościoła w Rzymie do uzgodnienia praw i zwyczajów dotyczących żywności. Zamiast tego namawia ich do oddawania czci Bogu jednym głosem pomimo takich różnic. Rzymian 15:5 do 7. Codzienna praktyka jedności kościoła przejawia się w naszej relacji z kościołem jako całością i z poszczególnymi wierzącymi.

Paweł później pokazuje, jak świętość i cześć kościoła mają ukazywać jedność Boga i kościoła. Jedność jest również uwidaczniana w naszych chrześcijańskich relacjach rodzinnych, w tym relacjach męża i żony, rodziców i dzieci, a nawet pana i niewolników. Jedność kościoła jest jednym z jego historycznych atrybutów.

Kościół jest jeden i powinniśmy dbać o promowanie jedności. Może to być trudne na poziomie praktycznym, szczególnie trudne do połączenia dla niektórych z żarliwością wiary. I lubię pytać seminarzystów, jestem teologiem przymierza.

Co mam wspólnego z dyspensacjonalistami? Ojca, Syna, Ducha Świętego, Ewangelię. Mam z nimi o wiele więcej wspólnego niż tego, czego nie mam. Jestem przekonany pięciopunktowym kalwinistą, porywczym reformatorem.

Co mam z pięciopunktowymi arminianami ? Łaskę Bożą, wiarę w Pana Jezusa, jedność Ducha, więź pokoju. To nie znaczy, że te rzeczy nie są dla mnie ważne. Są dla mnie ważne i napisałem o nich książki.

Ale Biblia ma doktrynę jedności kościoła. To również doktryna i musimy ją urzeczywistniać, nawet jeśli podkreślamy niektóre prawdy bardziej niż inne. Ponownie, oczekując dyskusji na temat błędów teologicznych.

Nie przyjmujemy herezji i heretyków jako braci i siostry w Chrystusie, ale przyjmujemy braci i siostry w Chrystusie jako braci i siostry w Chrystusie. I możemy

się nie zgadzać w kwestiach, nawet w kwestiach, które są dla nas ważne, nie odrzucając innych. Przyjmujcie się nawzajem, Rzymian 15, tak jak Bóg przyjął was.

To jest ważny punkt. Nie tylko kościół jest jeden, ale także jedność i świętość kościoła. Świętość jest kolejnym atrybutem kościoła.

Zbawienie jako uświęcenie lub świętość jest początkowe, postępowe i ostateczne. Istnieje początkowe uświęcenie, które wytwarza świętość. Istnieje postępowe lub dożywotnie uświęcenie, co oznacza, że Bóg buduje praktyczną świętość w życiu swoich świętych.

I jest ostateczne lub całkowite uświęcenie, w którym Bóg potwierdzi swoją osobę w doskonałej świętości. Pierwotne uświęcenie jest dziełem Ducha Świętego w oddzieleniu grzeszników dla Boga i świętości raz na zawsze. 1 Koryntian 6:11. Jest ono również nazywane ostatecznym uświęceniem, ponieważ Bóg definiuje tych pierwotnie uświęconych jako swoich świętych.

1 Koryntian 1:2. Koryntianie są świętymi ze wszystkimi swoimi problemami, zmaganiem i grzechami. Są świętymi. To powinno nas zachęcić.

Postępowe lub chrześcijańskie uświęcenie to działanie Boga w rzeczywistej świętości w życiu członków Jego ciała, Kościoła, poprzez coraz większe odwrócenie ich od grzechu i zwrócenie ku Niemu. 1 Tesaloniczan 4:3-5. Duch działa w wierzących w postępową świętość, używając słowa, Kościoła i modlitwy. Jana 17:17. 2 Tesaloniczan 2:13. Ostateczne uświęcenie to dzieło Ducha Świętego polegające na utwierdzaniu świętych w doskonałej świętości.

Kiedy Jezus przyjdzie ponownie, Efezjan 5:27, przedstawi sobie kościół jako doskonały i święty. Pozwól mi to dobrze zrozumieć. Tak, aby mógł przedstawić sobie kościół w chwale bez skazy lub zmarszczki lub czegoś takiego, aby był święty i bez skazy.

To się stanie, tak samo jak Jezus jest Bogiem-człowiekiem, którego odkupienie zostało przyjęte przez Boga i który powstał z martwych. 1 Tesaloniczan 5:23-24 stanowczo naucza, że nastąpi całkowite uświęcenie przy drugim przyjściu Chrystusa. A sam Bóg pokoju niech was całkowicie uświęci.

Niech cały wasz duch, dusza i ciało będą zachowane bez nagany na przyjście naszego Pana Jezusa Chrystusa. Ten, który was powołuje, jest wierny. On na pewno tego dokona.

Uświęcenie jest początkowe. To wtedy stajemy się świętymi, gdy wierzymy. Jest progresywne lub dożywotnie i jest ostateczne lub całkowite.

Kościół jest święty, ponieważ Bóg przychodzi, aby zamieszkać w wierzących zbiorowo i indywidualnie. Patrząc na kościół jako całość, Paweł oświadcza, że świątynia Boga jest święta i to jest to, czym ty jesteś. 1 Koryntian 3:17. Patrząc na ciała wierzących jako na świątynie, Paweł mówi, czyż nie wiecie, że ciało wasze jest świątynią Ducha Świętego, który jest w was, a którego macie od Boga? 1 Koryntian 6:19. Uświęcenie kościoła jest dziełem wszystkich trzech osób trynitarnych.

To dzieło Boga Ojca, gdyż Ojciec duchów karmi nas dla naszego dobra, abyśmy mogli dzielić się Jego świętością. Hebrajczyków 12:9 i 10. To dzieło Syna, gdyż Chrystus umiłował Kościół i wydał za niego samego siebie, aby go uświęcić, oczyściwszy go obmyciem wodą przez Słowo.

Efezjan 5.25.26. A uświęcenie jest oczywiście dziełem Ducha Świętego. Jak naucza Paweł, gdy mówi o, cytuję, zbawieniu przez uświęcenie przez Ducha i przez wiarę w prawdę. 2 Tesaloniczan 2:13 . W swojej arcykapłańskiej modlitwie Jezus prosił Ojca o uświęcenie kościoła.

Uświęć ich swoją prawdą. Twoje słowo jest prawdą. Jana 17:17. W niektórych kościołach jest święty, ponieważ zostaliśmy oddzieleni dla Boga i ustanowieni jako jego święci, jesteśmy zamieszkiwani przez Ducha Świętego, jesteśmy poświęceni służbie Bogu i chodzimy Jego drogami.

Podczas powrotu Chrystusa kościół zostanie udoskonalony w świętości: jedności, świętości, powszechności lub katolickości. Kościół jest powszechny lub katolicki, ponieważ nie jest ograniczony do żadnego miejsca lub ludzi.

Zamiast tego, składa się ze wszystkich ludzi Boga rozsianych po całej ziemi. Korzenie uniwersalności kościoła zapuszczają się głęboko w glebę Starego Testamentu w obietnicach Boga, że Abraham będzie błogosławieństwem dla wszystkich ludów. Rodzaju 12:3. I Narodów 22:18. Prorocy przepowiadają, że Mesjasz będzie posługiwał narodom.

Izajasz 42:1-9. 49:1-7. 52:15. Te obietnice są spełnione, a wskazówki są spełnione w Nowym Testamencie. Kiedy Jezus przychodzi jako Odkupiciel Żydów i pogan, Bóg nakazał mądrym poganom ze Wschodu, aby czcili go po jego narodzeniu. Mateusz 2:2. Chociaż Jezus najpierw przychodzi do cytatu zagubionych owiec z domu Izraela, Mateusz 15:24, to jednak posługuje również kobiecie kananejkiej, wersety 21-28.

Samarytanie, Jan 4. Grecy, Jan 12:20-26. Ironicznie, nie Żydzi, lecz Samarytanie wyznają, że Jezus jest, cytuję, zbawicielem świata, Jan 4.42. Wielkie polecenie Jezusa nie pozostawia wątpliwości co do jego ogólnoświatowych intencji. Idźcie więc i czyńcie uczniami wszystkie narody. Apostołowie słuchają swego Pana i ewangelizują i czynią uczniami wszystkie narody.

Ewangelia jest zatem głoszona najpierw Żydom, a potem poganom, Rzymian 1:16. Z czasem stała się ustaloną zasadą nauczania kościoła. Cytat, ojciec posłał swojego syna jako zbawiciela świata, jako zbawiciela świata, 1 Jana 4:14. W wyniku ogólnoświatowego głoszenia ewangelii i planowania kościoła w wielu krajach, kościół jest rozprzestrzeniony na całym świecie. Lokalne kościoły istnieją w społecznościach w większości krajów, a suma całkowita pokazuje, że kościół jest globalny i wielonarodowy.

Wniosek z katolickości kościoła jest taki, że dyskryminacja etniczna, rasowa lub płciowa jest grzeszna. Powtórzę to jeszcze raz, ponieważ istnieje jeden święty i powszechny kościół. Dyskryminacja etniczna jest grzeszna.

Dyskryminacja rasowa jest grzeszna. I dyskryminacja ze względu na płeć jest taka sama. Nie tylko wszyscy ludzie zostali stworzeni na obraz Boga, ale Bóg wprowadza do swojej rodziny ludzi, cytuję, z każdego plemienia i języka, ludu i narodu, Objawienie 5 :9. Wcześni chrześcijanie wyznawali jeden święty katolicki i apostołski kościół.

Apostolskość jest czwartą i ostatnią cechą kościoła. Rzymscy katolicy wierzą, że opis jednego świętego katolickiego i apostołskiego kościoła odnosi się tylko do ich kościoła. Kościół rzymskokatolicki twierdzi, że tylko on jest apostołski z powodu apostołskiej sukcesji ciągłej linii biskupów sięgającej apostołów.

Dotyczy to zwłaszcza Kościoła Rzymu, którego pierwszym biskupem Rzym uważa za Piotra. Rzym trzyma Chrystusa, czyni Piotra głową apostołów, a także wybiera go jako pierwszego papieża. Przedstawiciela Chrystusa na ziemi, jego wikariusza na ziemi.

Apostolskość gwarantuje ważną władzę, nauczanie i sakramenty Kościoła Rzymskiego. W przeciwieństwie do tego ewangelicy utrzymują, że Kościół jest apostołski, ponieważ opiera się na głoszeniu i nauczaniu apostołów, w tym Piotra. Apostolskość opiera się zatem na wierności ewangelii zawartej w Nowym Testamencie.

Rzeczywiście, kościół jest zbudowany na fundamencie apostołów i proroków, z samym Chrystusem jako kamieniem węgielnym, Efezjan 2.20. Wczesny kościół poświęca się nauczaniu apostołów, co jest zgodne ze słowem Bożym, Dzieje Apostolskie 2:42, czyli apostolskością. Apostolskość to wierność doktrynie apostołów, a nie liniowe pochodzenie od biskupa Rzymu na mocy rzekomego rzymskokatolickiego święceń. Apostolskość odzwierciedla się w oddaniu apostołów prawdzie Bożej.

Drugi List do Tymoteusza 3:14-4:4. Paweł pisze: Nie wstydzę się, bo wiem, komu uwierzyłem, i jestem przekonany, że jest w stanie strzec tego, co mu powierzyłem, aż do owego dnia. Trzymaj się wzoru zdrowej nauki, którą usłyszałeś ode mnie, w wierze

i miłości, która jest w Chrystusie Jezusie. 2 List do Tymoteusza 1:12-13. Ewangelia jest prawdziwa, a słowo Boże jest prawdziwe, więc nasze wierzenia, nauki i życie są w nim ugruntowane.

Ponadto Jezus obiecuje, że On i Ojciec pošlę uczniom ducha prawdy, który będzie świadczył o Jezusie i poprowadzi ich do całej prawdy, Jana 15:26 i 16:13. Duch to czyni, a w rezultacie uczniowie i apostołowie wierzą i głoszą ewangelię, umieszczając ją w centrum swojej posługi apostołskiej. Pierwszy List do Koryntian 15:3-4. Chrystus umarł za nasze grzechy, zgodnie z Pismem Świętym. Został pochowany.

On został wskrzeszony trzeciego dnia, zgodnie z Pismem. Chrystus również cierpiał za grzechy raz na zawsze, sprawiedliwy za niesprawiedliwych, aby nas przywieść do Boga, 1 Piotra 3:18. Apostolskość jest tak poważną sprawą, że zgodnie z Nowym Testamentem głoszenie innej ewangelii, nawet jeśli głoszonej przez aniołów lub apostołów, sprowadza przekleństwa od Boga na głowę apostoła, Galacjan 1:8-9. Chociażbyśmy byli aniołami z nieba, nawet gdybyśmy, jako apostołowie, głosili wam ewangelię różną od tej, którą wam głosiliśmy, niech będzie przeklęty. Jak powiedzieliśmy przedtem, tak i teraz znowu mówię: jeśli wam ktoś głosi ewangelię różną od tej, którą otrzymaliście, niech będzie przeklęty.

Jeśli chodzi o apostoła Pawła, podporządkowuje się on ewangelii. Jest tylko posłańcem i można mu zaufać tylko wtedy, gdy jest wierny przesłaniu ewangelii Bożej, którą mu objawił. Słowo Boże ma najwyższy autorytet nawet nad apostołami takimi jak Paweł.

Rzeczywiście, Nowy Testament zobowiązuje wszystkich nauczycieli i kaznodziejów do przyjmowania, wierzenia, strzeżenia i przekazywania prawdy Bożej. Mają głosić słowo, być gotowi na czas i nie na czas, strofować, poprawiać i napominać z wielką cierpliwością i nauczaniem, 2 Tymoteusza 4:1-3. Tak więc wyznajemy z wczesnym kościołem, że istnieje jeden święty, katolicki i apostołski kościół rozumiany w sposób ewangeliczny.

W naszym następnym wykładzie przejdziemy od atrybutów kościoła do omówienia kwestii reformacyjnej cech kościoła. Uczy on doktryn kościoła i rzeczy ostatecznych.

To dr Robert A. Peterson w swoim nauczaniu na temat Doktryn Kościoła i rzeczy ostatecznych. To jest sesja 8, Historyczna teologia Kościoła, Kościół i kościoły, Atrybuty Kościoła.